

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EUGEN IONESCU” SLATINA, OLT

REVISTA

ISSN 2065 – 8593
ISSN – L = 2069 - 8593

NR. 37 - DECEMBRIE 2016

CUPRINS

La bunici.....	3
În vacanță la bunici.....	3
Rămas bun!.....	4
Vacanța aurie.....	4
România, de la munte până la mare.....	5
Competiția furnicilor.....	8
O dorință împlinită.....	9
Lumini de tradiții.....	10
Creații premiate la Concursul județean de creație literară „Eugen Ionescu”.....	12
Colectivul de redacție.....	20

LA BUNICI

Sebeștean Bianca Mihaela
Clasa a- III- a B

Sub razele de foc ale soarelui, natura își oferea darurile, desfășcându-se ca o floare gata să rodească. Adierea răcoroasă a vântului răsfăță simțurile.

Era o zi frumoasă de vară din vacanța mare. M-am trezit de dimineață, la ora șapte. Eram la bunici. După ce m-am dat jos din pat, am înștiințat-o pe bunica că vreau să fac o plimbare prin natură. Ea mi-a pregătit merinde. Am plecat la drum mai devreme, pentru că soarele era pregătit să mă stropească cu lacrimile sale de foc. Cum am urcat dealul din spatele casei mi s-a parut că am intrat într-o altă lume. Stoluri de păsări zburau deasupra mea, împreună cu fluturi de diverse culori, care dansau în aer.

M-am așezat la umbra unei tufe și, din spate, am auzit un lătrat. M-am speriat de mama focului. Ființa care lătra și-a arătat fața. Era drăgălașul meu câine, Bobiță.

Dintr-odată a început să alerge de colo-colo și să latre voios. Parcă voia să-mi spună ceva. Spre surprinderea mea, cățelușul m-a condus către casă. În curtea bunicilor, tocmai sosiseră părinții mei. După ce m-au îmbrățișat, mi-au comunicat că au o surpriză pentru mine, un cadou pe care mi-l doream de ceva vreme. M-au dus la mașina cu care veniseră. În portbagaj mă aștepta o bicicletă mare, roșie.

A fost cea mai frumoasă vacanță pentru că mi-am petrecut-o cu familia.

ÎN VACANȚĂ LA BUNICI

Barbu Briana
Clasa a III-a B

Toamna târzie se joacă cu frunzele pastelate. Ea ne-a adus în dar un soare blând care își face loc din când în când printre norii plumburii.

Gutuile coapte și aromate, cu puf galben ca de pui, se ivesc printre crengile aproape desfrunzite de brumă.

De pe băncuța de lemn, bunica mă privește senină. Mă cheamă să îmi spună o poveste despre zâna cu rochie de frunze ruginii.

Bunicul aduce o pălărie cu nuci. Acum eu, bunicul și câinii mei, Lupi și Bursuc, stăm lângă bunica ochi și urechi.

Vacanța la bunici ne aduce aproape de natură: o poveste spusă și văzută.

RĂMAS BUN!

Barbu Briana
Clasa a III-a B

S-a dus vara cu câmpurile sale aurii și cu ciripitul dulce al păsărelelor. Zarea limpede s-a transformat în dimineți umede și cețoase, prin care se ivesc brumate gutui galbene și mere roșii ca rubinul.

Soarele este din ce în ce mai palid sau stă ascuns după norii cenușii.

Curând, natura se va afunda într-un somn adânc până la primăvară, când păsările călătoare se vor întoarce cu soarele pe aripi.

Din grădini, gospodinele și-au strâns provizii de iarnă, de parcă vremea bună nu s-ar mai întoarce. Au strâns toamna și aromele sale în borcane multicolore.

Ultimele frunze rămase s-au rătăcit în lumina slabă a duiosului asfințit de toamnă.

E timpul de rămas bun!

VACANȚA AURIE

Barbu Briana
Clasa a III-a B

Vacanța de vară a trecut ca o clipă efemeră. A lăsat în urma ei lumina dulce a soarelui tomnatic și amintiri frumoase, de neuitat.

Cea mai plăcută experiență a fost prima mea tabără. Acolo am cunoscut copii din toate colțurile țării și pe care aștept cu nerăbdare să îi revăd anul viitor.

În drumeții am admirat splendoarea munților brăzdați de pârauri argintii și verdeață proaspătă și înmiresmată.

A urmat întâlnirea cu marea albastră. Pe plaja sălbatică, nisipul fin, auriu, ascundea scoici de toate culorile pe care le descopeream cu bucurie, ca pe mici comori.

Apa era caldă, valurile line cu gulere de spumă albă; toți copiii erau fericiți.

Începutul lui septembrie ne-a reamintit că în curând va sosi școala și totodată un nou început.

Acum, vacanța aurie s-a dus departe, ca un stol de păsări ce călătorește în zare... ca un rămas bun...

ROMÂNIA, DE LA MUNTE PÂNĂ LA MARE

Prof. înv. primar Popescu Ani-Lumiņa

Când spun România, spun **țară** și mă gândesc la cât de mare sau mică este față de alte țări, dar când spun că este **patria** mea, mă încerc o zvâcnire a inimii. Ce poate fi aceasta dacă nu dragostea față de această țărișoară, jefuită la nesfârșit de toți cei care ne-au condus. Cu toate acestea, parcă singură se încăpățânează să reziste și să se regenereze, nu se știe cum.

Este singura țară care are munți din timpuri imemorale care închid între zidurile înalte pământul roditor și bogat în aur al Ardealului și mândra cetate a lui Decebal, Sarmizegetusa, dealuri ca niște brăie verzi, îmbrăcate în parfum de struguri copti, câmpii mănoase, lunci care le însoțesc ca o umbră, râuri care pornesc din inima patriei, bătrâna Dunăre, fluviu ce strânge celelalte râuri în el și împreună cu Prutul și Tisa, ca niște șanțuri albastre ce apără minunata cetate a României, deltă- cel mai tânăr pământ și marea cea mare. Toate acestea ascund bogății știute și neștiute.

Istoria ne învață ce a fost patriotismul pentru strămoșii noștri, care astăzi se răscolesc în mormânt văzând că această țară începe să nu ne mai aparțină. Mihai Eminescu a găsit, la 17 ani, cea mai simplă și adâncă urare, în poezia „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!”, dar cine nu are țara în inimă, zadarnic o mai caută pe hartă, iar cine nu are strămoșii în sânge, degeaba îi caută prin documente. Istoria noastră a fost o necontenită luptă pentru existență, patria însemnând secole în șir, a ne apăra „sărăcia și nevoile și neamul”, a lupta cu sabia și pana pentru drepturile noastre.

Ceea ce știam noi despre patria noastră, despre strămoșii noștri, era foarte puțin. Noile descoperiri arheologice ne arată că suntem un popor cu adânci rădăcini în istoria Europei, chiar printre primii. Leagănul civilizației europene ar fi fost aici, în interiorul arcului Carpatic. De ce oare ne e rușine să ne mândrim cu acest lucru? Câți dintre români știu lucrul acesta? Ce istorie mai învățăm azi? Învățăm istoria altora, neavând habar de a noastră.

Până mai odinioară spuneam: **Patria noastră, vatra noastră!** Câți români n-au murit cu numele ei pe buze! Patria era locul unde se încheia ziua ca să se croiască alte planuri, locul unde se spuneau povești și se-nfiripau doinele și baladelele, unde seara se tânguia un buciom, locul sfânt unde se adună duhurile străbunilor ca să stea la sfat cu strănepoții. Acum patria mai este doar în sufletul celor care sunt plecați să-și caute un loc de muncă mai bine plătit, în afara țării. Dar ce este trist, este faptul că cei care pleacă își lasă familiile aici, tot sperând că, într-un viitor apropiat, se vor întoarce. De cele mai multe ori nu se mai întâmplă așa. Cei mai mulți își iau familiile și muncesc în alte țări, plătind taxe și impozite

în țara respectivă. Ce este și mai trist, cele mai luminate minți lucrează pentru bunăstarea altor țări. De ce oare? Pentru că acolo se fură din banii publici înfinit mai puțin și datorită acestui fapt condițiile de trai și salariile sunt decente și nu umiltoare ca aici.

Oare noi, dascălii, mai reușim să sădim acea **sămânță de patriotism** în sufletul copiilor? Poate că da, dar acea sămânță nu mai este viabilă și nici credibilă în actualele condiții. Mass-media ne-a invadat sufletul presărând mult, mult stres, iar lucrurile frumoase, invențiile românilor, medaliile la diferite concursuri naționale sau internaționale obținute de copiii acestei țări, cu multă, multă muncă, faptele unor persoane cu care ne putem mândri sunt prezentate la „alte”, fugitiv.

Acasă, acești copii simt pe pielea lor că această țară nu e chiar așa cum am vrea noi să le-o arătăm. Cât timp mai au părinții sau bunicii să le citească, nu să le spună, o poveste? Peste tot e o luptă pentru supraviețuire, părinții făcând sacrificii deosebite pentru copiii lor. Ce oare li se inoculează? Desigur dorința de a învăța și de a pleca din această țară coruptă de la cel mai înalt nivel.

Mulți elevi m-au întrebat de ce li s-a permis să fure atât de mult timp de către instituțiile abilitate de a-i stopa? Ce trebuia să le spun, că au fost complici? Vedeți cât de dificilă este această profesie de dascăl? A fi dascăl nu înseamnă doar a-i instrui pe elevi, ci a fi ca o carte din care au ce să învețe, a le fi un prieten sincer, a fi un „Domnu Trandafir” al zilelor noastre care îi învață pe copii să creadă în munca lor, să aibă încredere în ei, sădindu-le semințe bune în fundul sufletului lor, semințe ce vor înflori mai târziu, transformându-i în niște copaci care nu vor crește strâmbi de mici și nici nu se vor îndoi sub vântul corupției.

A fi român, a ajuns uneori să fie ceva umilitor în afara țării, dar geniul poporului nostru e recunoscut pretutindeni, numai la noi, nu. De ce toate geniile trecute și actuale își primesc recunoștința de la străini? De ce Brâncuși- sculptorul, Eugen Ionescu- dramaturgul, promotorul teatrului absurdului, George Enescu- marele muzician, nu sunt doar al noștri, ci și ai francezilor? Exemplele pot continua cu sutele, iar în zilele noastre cu miile.

Poate sunt mai multe excepții, dar una îmi vine în minte acum: Victor Babeș, născut și crescut în Viena, colaborator al lui Louis Pasteur, cercetător și inventator al diferitelor vaccinuri împotriva turbării, tuberculozei și pelagrei, care la vârsta de 33 de ani se stabilește în România, în 1887, oferindu-i-se o catedră universitară și posibilitatea de a-și crea un institut unde să-și desfășoare cercetările. Acesta poate fi un exemplu de bune practici valabil și în prezent. Din păcate, medicii noștri cu miile migrează în alte țări unde competența este recunoscută și recompensată ca atare, nefiind puși pe picior de egalitate cu un paznic sau cu o femeie de serviciu de la Parlament.

Revenind la patria noastră, România, membră a Uniunii Europene, asistăm la o mare diversitate de culturi, moduri de viață, de mentalitate. Turiștii care ne vizitează țara, revin de multe ori în vacanțe, unii chiar se stabilesc definitiv aici. Ce-i atrage aici, iar pe ai noștri îi mână afară? Ei au avut norocul de a se naște în țări civilizate unde munca le este remunerată cum se cuvine, iar la pensie își permit să călătorească și chiar să își întemeieze o altă casă.

Credința și tradițiile populare mențin viu spiritul poporului român. Emoțiile sărbătorilor consacrate fiecărui anotimp ne fac să ne ducem cu gândul la copilărie. Tradițiile reprezintă un îndemn spre bunătate și simplitate, un îndemn de a fi mai bun și de a dăruia din puținul nostru și altora care au nevoie. **Patria ca și mama reprezintă filiala lui Dumnezeu** pe pământ, fiind unice, așa cum unică este și Mănăstirea Curtea de Argeș uimitor de frumoasă, cu turlele ei zvelte și aurite, încinsă de brăie albe sculptate în piatră, așa cum unic este albastrul de Voroneț, așa cum fiecare colț de țară este unic, dând unicitate României în ansamblu.

Ca să vorbești de frumusețea României ne trebuie o veșnicie. România reprezintă ca în reclamă „Grădina Carpaților”, locul unde simți că renaști. Cunoaștera patriei începe cu pragul ușii și se termină acolo unde cerul îmbrățișează Carpații. Se spune că în trecut se putea privi de pe Ceahlău chiar Marea Neagră. Pânzele pictorilor români ilustrează viața și frumusețea țării ducându-le în eternitate.

Chiar dacă osemintele unor genii românești se odihnesc departe, operele lor sunt impregnate de specificul poporului românesc. La școală, în funcție de clasă, putem prezenta cu ajutorul tehnicii moderne orice colțișor al țării, dar pentru ca toate aceste daruri cu care e blagoslovită România, să nu se uite, putem să-i cooptăm pe copii să participe la activități extracurriculare, să le dezvoltăm spiritul civic, datoria de a lăsa urmașilor o țară frumoasă, tradiții de sute sau mii de ani, iar dacă toate acestea vor fi respectate, „Viitor de aur țara noastră are!”.

COMPETIȚIA FURNICILOR

Geaucă Anca
Clasa a IV-a B

Mai e puțin și vine toamna. Furnicile își adună hrana. Anul acesta vor să câștige concursul Cel mai încărcat mușuroi. Toate furnicile cred că mușuroiul din Nord va câștiga și în acest an, numai o singură furnică se îndoia. Era furnica Zizi, din mușuroiul de Sud.

Eu mă plimbam prin parc. Atunci am zărit un mușuroi și furnici care alergau grăbite. Doar una ieșea în evidență. O furnică ce stătea pe o piatră, părând abătută. Dar, chiar când am vrut să o ating, un șoarece movaliu m-a lovit cu coada. Brusc, lumea se făcuse mai mare sau eu mai mică? Preț de o clipă am rămas mută de uimire, dar, în cele din urmă, mi-am adunat gândurile și am intrat în vorbă cu furnica abătută:

-Ce ai pățit?

Când m-a văzut, s-a speriat și s-aascuns după piatra pe care stătea. Am continuat:

-Nu ai de ce să te temi! Spune, ce ai pățit?

-Știi, noi, furnicile, avem un concurs anual numit Cel mai încărcat mușuroi. Toți cred că mușuroiul din Nord va câștiga și în acest an, dar eu am o părere diferită. Așa că, vezi tu, m-am gândit să construiesc un fel de tren din niște care. Am făcut până și o schiță. Mă gândesc la asta încă din luna mai. Uite!

-E impresionant! Te voi ajuta eu. Apropo, mă numesc Anca.

-Eu sunt furnica Zizi!

Așa că ne-am pus pe treabă. Zizi împărți numărul de roți, adică niște fructe, la numărul de vagoane, niște scoarță de copac. Câțul fu de patru roți la un vagon. În cele din urmă, trenul fu gata.

Când au văzut mașinăria, furnicile s-au speriat. Zizi a încercat să le convingă, spunându-le:

-Este primul an în care putem câștiga concursul! Cine e de acord cu mine?

-Așa este, da, da, a spus bătrâna și înțeleapta furnică mani.

Au muncit toată ziua. A venit noaptea, dar și timpul ca eu să plec acasă. Dar cum să fac asta? Pe neașteptate, am zărit, din nou, șoarecele cel mov. Atingându-mă cu coada, m-a readus la mărime naturală.

M-am trezit în patul meu. Oare a fost doar un vis?

După ce am terminat cursurile la școală, am mers în parc. Acolo am văzut un întreg mușuroi care lăuda și premia o furnică. Acea furnică îmi părea cunoscută. Să fie oare Zizi?

O DORINȚĂ ÎMPLINITĂ

Ștefănescu Ecaterina
Clasa a IV-a B

Într-o lună de mai, într-o zi caldă, pentru evantai, dintr-un mușuroi, dintr-unul de care nu știm noi, o furnică din cartierul Nomili, pe nume Tipili, a primit ceva în dar, de la un bondar. Cadoul era o roșie mare, ca un mare, roșu soare. Tipili a vrut să-și facă o casă din ea, cam cât o acadea.

Dar unde să aibă loc de un apartament roșu ca un foc?

Tipili hotărî cu prietenele sale să transporte roșia cea mare în mai multe care. Vrînd să fie de ajutor, Tipili le promise tuturor, da, prietenelor sale, o parte din casă, mare.

Carele construite de ele erau acum un motiv de laudă bun: roțile frumoase erau niște nuci adunate și suprafețele erau niște bețișoare sculptate, foarte frumos lucrate!

Iată că au pornit să caute un loc de casă potrivit! După niște ore palpitante, care pentru furnici fuseseră zeci de minute stresante, furnicile bagă de seamă că sunt într-o poiană.

Așa că aici era locul stabilit, numit Zopilit, iar insectele s-au și pus pe construit.

Sper să-și facă o casă mare, nu doar una așa, oarecare!

LUMINI DE TRADIȚII

Prof. înv. primar Barbu Diana

Toamnă...Lumini aurii de frunze... Și copii uimiți...

În biblioteca școlii și-au întins minunile câțiva păstrători ai tradiției din județul Olt: un olar, un sculptor în lemn, un cojocar și o țesătoare coborâtă parcă din tablourile lui Grigorescu.

Și strigăte de uimire în fața frumosului ascuns în creația populară. Și fericirea nespusă a copiilor, care au modelat lutul și au sculptat în lemn...

Atâtea minuni și atâtea lumină cernută pe fereastră în inimi și în suflete curate de copii!

Să le păstrăm și să le ducem mai departe: noi toți, dascălii, copiii, școala!

CONCURSUL JUDEȚEAN DE CREAȚIE LITERARĂ „EUGEN IONESCU,,

Ediția a XV-a, noiembrie 2016

CREAȚII PREMIATE

CE-AȘ VREA SĂ FIU

PREMIUL I -Ștefănescu Ecaterina
Școala Gimnazială „Eugen Ionescu” Slatina

Sophie și Maxi, câinele ei, stăteau și se uitau la norii cenușii de iarnă, neavând ce face.

-Să știi, Maxi, că aș vrea mult să fiu un câine...a zis fetița, dar, înainte să termine ce avea de spus...o lumină albastră o izbi, făcând-o să cadă în zăpada pufoasă.

Când a deschis din nou ochii, era un câine! La început a fost speriată,dar a descoperit că are puteri magice!

După ce a mai făcut niște încercări, a zis:

-Aș vrea să fie aici prietena mea, Natalia.

Dintr-o dată, a apărut o fetiță care părea cam amețită și speriată, dar a înțeles totul imediat și a chiuit:

- Super! Dar asta este teleportare!

În câteva cuvinte, Sophie i-a povestit Nataliei despre puterea ei, iar apoi i-a șoptit:

- Știi care este visul meu. Să fiu astronaut. Mă voi teleporta pe Marte, planeta mea preferată. Dar , înainte de asta...să vină costumele de astronaut, unul de copil și altul de câine Beagle! a strigat ea.

Din senin, două costume spațiale au apărut pe fetiță și pe câine, astfel camuflându-i cu zăpada imaculată.

- Natalia, vrei să fii operatorul meu ? Am făcut să apară un centru de control special pentru tine! rosti Sophie cu transmițătorul vocal, făcând-o să aibă voce de robot.

- Da...dar vă veți întoarce? a șoptit ea speriată.

- Cine știe? Cine știe? Dar nu cred că rămânem acolo pe vecie, a scandat Sophie. Să începă numărătoarea inversă! Trei, doi, unu...și ...pe Marte! a spus ea, dispărând imediat, lăsând în urmă doar o dâră orbitoare de albastru intens.

- Aselenizare reușită ! Sau martenizare, poate? se auzi vocea lui Sophie din centrul de control, cu același umor unic.

- Aveți mare grijă, totuși! Este anotimpul marțian unde sunt furtuni de nisip... Oh, nu! La un kilometru de voi este o furtună! Repede, luați o rocă și teleportați-vă...Știu! La polul nord al acestei planete! Răspunse la rândul ei Natalia, din transmițătorul vocal.

Imediat , Sophie a făcut întocmai.

- Ham! Ham- ham-ham! Mrrr...îl auzi fata pe câine lătrând.
- Aș vrea să te pot înțelege...Hm...Uau! Ai văzut gheață!
- Gheață?! a țipat Natalia prin transmițător.
- Au ! Nu mai țipa! Îmi spargi timpanul, a gemut Sophie.
- Uite, îmi pare rău. Dar vă rog mult să luați mostră! Nu uitați să vă întoarceți repede! Cine știe ce pericole vă mai așteaptă! Spuse Natalia, de data asta șoptind.

După câțva timp , o dâră albastră a apărut, iar Sophie și cu Maxi au regăsit-o fericiți pe Natalia.

Micuța cosmonaută și-a dat casca jos, iar părul ei blond ca floarea-soarelui și ochii ei albaștri ca cerul unei seri de vară au apărut din nou.

- Repede! Întrerupse tăcerea Natalia. Hai să scanăm rocile aduse de voi ! Uau! Strigă operatorul, căzând pe spate pe superba zăpadă înghețată. Deci pe Marte există apă! sări ea în sus de bucurie.

Cele două prietene s-au îmbrățișat, fericite că au făcut o descoperire așa de importantă. Acum totul li se părea perfect: soarele scânteia peste zăpada lucitoare, Maxi sărea în jurul lor și le lungea pe mâini, iar ele erau cele mai fericite prietene.

- Un singur lucru mai vreau să te întreb, a rupt din nou tăcerea Natalia. Cât timp ai dreptul la această magie?

- Aș vrea să fiu eu și să știu cât timp o să am puterea asta, pentru că nu știu, a scandat iarăși Sophie.

Deodată s-a auzit o voce care le răspundea cu umorul Sophiei:

- Cât timp vei trăi această putere vei ști că o ai, ba chiar și copiii tăi o vor stăpâni! Ei , ce părere ai ?

Așadar, tu ce-ai vrea să fii...ca să ți se schimbe viața?

LA CAPĂȚUL CURCUBEULUI

PREMIUL AL II-LEA- Drăguloiu Ioana
Școala Gimnazială „Eugen Ionescu” Slatina

Era o răcoroasă zi de vară. Fulgerele asemănătoare cu crengile copacilor bătrâni stăpâneau bolta cerească. Soarele a înmănat tronul său de aur norilor negri și înfiorători. Lacrimile cerului apar, dând viață ierbii crude.

O mică rândunică s-a așezat pe acoperișul casei, neînfricată, cântând cu vocea ei cristalină, însuflețind natura.

Dintr-o dată, curcubeul falnic apare.

Afară, Zâna Vara pune rouă pe minusculele frunze, din traista ei plină cu bogății. Aceasta, a venit la mine, cerând cu disperare ajutor:

- Mică pământeană, ajută-mă să-mi găsesc roua ! Pur și simplu a dispărut!

- De ce ? Sunt doar niște picături de apă!

- Poftim ? Ele înseamnă viață! și nu sunt doar niște picături de apă obișnuite ! Ele sunt unicele Picături de Apă ! De fapt, sunt lacrimile Iernii ! Sunt livrate doar o dată pe an ! Când nu sunt în mâinile mel se pot transforma în cristale ce valorează o avere ! Mă ajută ? Altfel, tatăl meu, Cerul, mă va exclude din grupul Puterilor ! Atunci voi fi o fată obișnuită, iar eu nu-mi doresc acest lucru!

- Bine, accept, doar dacă o să fie tot timpul cald ! Poate putem face o vizită tatălui tău, spun bucuroasă.

- Nu, putem merge pe târâmurile Iernii pentru a face noi cristale! A rostit Vara.

- Dar unde locuiește sora ta? am întrebat curioasă.

- Are un castel ascuns în nămeți făcut complet din gheață, dar a zis că azi se plimbă pentru a decora muntele.

Am săpat în lungul și în latul muntelui, până când o doamnă cu chip de gheață, cu rochie făcută din fulgi fini de nea țesută cu fir de argint, coroană din țurțuri și pantofi de cleștar, iese dintr-o caleașcă de gheață trasă de treisprezece armăsari albi, cu aripi trase parcă dintr-un vis.

- Surioară , nu te-am mai văzut de mult! a spus Iarna.

- Am venit aici cu un motiv. Poți să-mi faci niște rouă ? Am pierdut-o pe cealaltă! Te rog! a rostit Vara.

- Sigur, dar trebuie să mă faceți să plâng!

- Se face! Am rostit bucuroasă, recitându-i Iernii o poezie.

Unsprezece lacrimi au căzut Iernii pe obrazul de gheață, transformându-se în diamante.

După ce am plecat, curcubeul se ivise în fața noastră. Diamantele pierdute de Vară se aflau la capătul curcubeului.

- Vară, am găsit cristalele!
- Aaa! Cred că le-am uitat în magazinul Curcubeu pentru a cumpăra culori! Acolo am găsit lacrimile. La capătul curcubeului.

ȘOAPTELE TOAMNEI

PREMIUL AL III- LEA- Popescu Bianca-Maria
Școala Gimnazială „Eugen Ionescu” Slatina

Toamna! Anotimpul frumos, dulce și îmbietor. El poartă frunze arămii, roșcate, frumos forfecate și șuvoaie de coșuri cu fructe îmbătătoare.

STOP! Timpul parcă s-a topit în pădurea fermecătoare, cu plop golași și singuri. Veverița cu coada stufoasă și roșcată, umblă din creanga golașă și tristă a unui mestecăn bătrân, adunând alune și castane. Ursul cu cojocul lui se pregătește de somnul lung și odihnitor.

Păsările! Uite-le, sunt ele viețuitoare migratoare , cu aripi puternice și neostenite. Pleacă...se duc și se mai întorc abia la anul.

Cerul albastru și lin aduce cu el ploaie. Puzderia de norișori plumburii se adună ca la o ședință. Unii mai mari, alții mai mici.

Vântul năprasnic și rece șoptește pe la geamul meu. Mă cuprinde teama și...îi deschid, poftindu-l la mine în cameră.

Fără a spune nimic, mă ia repede și mă duce la o cetate albă, cuprinzător de mare, cu turnuri lungi , care ajung la împărăția Stelelor. Porțile de cleștar, geamurile de cristal șiscările poleite cu aur erau cuprinzătoare.

Purtându-mă prin cetate, mi-am dat seama cine locuia în ea... Zâna Toamnă!

- De ce m-ai adus aici? am întrebat eu.
- Te-am adus pentru a convinge Toamna să nu plece prea devreme, cum dorește.

În șoptă, am pătruns la ea în cameră. Ne-am cunoscut și am întrebat-o motivul pentru care eram acolo. Zâna mi-a răspuns tristă și cu o lacrimă strălucitoare , ce curgea pe obrazul ei rumenit:

- Voi pleca pentru că oamenilor nu le place acest anotimp. De aceea voi lăsa următorul anotimp să vină.

- Nu gândeți așa! Oamenilor le place acest anotimp pentru că vine școala care te așteaptă bucură, cu brațele deschise, și fructele mari și gustoase le poți mânca doar în acest anotimp pătrunzător și frumos.

După ce am convins-o, am pornit în caleașca împodobită cu frunze multicolore, canapea din puful florilor și parfum din florile de crin.

Cunoscând-o pe Zâna Toamnă, cu părul negru ca abanosul, buzele roșii și rochie împodobită cu flori și frunze, purtată de un voal din crengi uscate, mi-am dat seama că este o zână bună și secreteasă, iar pentru a o cunoaște, trebuie să-i afli șaptele.

Când am ajuns, i-am mulțumit de drum, iar ea, de încrederea pe care i-am acordat-o.

După ce am ajuns, m-am băgat în pat, pentru că stelele și luna dansau deasupra, iar atunci mi-am dat seama că nu poți cunoaște și afla pe nimeni, dacă nu-i afli șaptele bine ascunse într-un cuțar.

CE-AȘ VREA SĂ FIU

MENȚIUNE - Petcan Ștefania
Școala Gimnazială „Eugen Ionescu” Slatina

Dacă m-ați întreba pe mine ce-aș vrea să fiu, nu v-aș spune că aș vrea să fiu o prințesă crescută în puf, o doctoriță, o cântăreață, o artistă sau o altă meserie, ci aș spune că vreau să redevin copil, să mă bucur din nou de anii dulci ai copilăriei.

Când aud ceva legat de copilărie, gândul îmi zboară lin către vise miraculoase cu zâne și elfi. E o lume a copiilor, în care sunt reguli stricte: plictiseală, plânsete, tristețe - interzise obligatoriu.

De când m-am născut, mama m-a strâns în brațele ei, în care simțeam că lumea înflorește. Seara, mă închideam în vise mărețe, despre prinți de viță nobilă, ce salvasse domnițele de balaurii cu șapte capete, veșnic flămânde din depărtările întunecate.

Dar, deodată, parcă sunt în realitate, una în care mama mea se mai află lângă mine. Zâne și copii aleargă fericiți, cu zâmbetul parcă prins de urechi, pe lângă mine.

Doi gingași ghiocei m-au dus la Palatul Copilăriei, unde fiecare copil cu sufletul fugăr spre stele scilipitoare, cu zâmbetul naiv și ochii mereu veseli, are un

seif în care fiecare amintire amuzantă, tristă sau fericită e ținută pentru ca fiecare persoană să și-o revadă.

Palatul era făcut din aur, cu ferestre din litere ce se luau de mână în silabe, se învârteau în cuvinte zglobii, apoi formau povești, poezii, basme și legende, ce îi adormeau pe copii, cu fântâni din cea mai bună ciocolată elvețiană, cu poarta din creioane colorate, la care mă aștepta o femeie suplă, cu păr bălai, bucle gingașe, buze roșii și o rochie lungă până în pământ. Era regina. Venise pentru a-mi înmâna buletinul ce dovedea că sunt cetățean al regatului ei.

La sosire, m-au întâmpinat doi cavaleri îmbrăcați în straie domnești, pentru a-mi arăta casa în care voi locui. Un cățeluș se freca încontinuu de mine și o pisicuță mieuna lângă mine.

Timpul a trecut, ajungând astfel în prezent, la vârsta de zece ani.

Regina a venit, nevoită să-mi zică:

-A venit timpul să pleci!

Am ieșit pe poartă cu două perle fierbinți ce mi se rostogoleau pe obrajii îmbujorați, din ochii odinioară mereu veseli.

Eram chiar în realitate. Mama mi-a pus la spate ghiozdanul, m-a îmbrăcat în uniformă și m-a trimis la școală cu părul prins în două mari funde.

Din păcate, eu am fost închisă în viața de elevă fără a mă bucura de anii copilăriei dulci.

Îți dau un sfat prietenesc: bucură-te de anii copilăriei, căci mereu se ivesc noile valuri ale vieții!

Chiar dacă m-ai întreba peste o mie de ani ce-aș vrea să fiu, aș răspunde cu tot sufletul: vreau să redevin copil!

LA CAPĂTUL CUCUBEULUI

MENTIUNE - Istinie Ioana-Alexandra
Școala Gimnazială Nr. 3, Slatina

Eu am ajuns la capătul curcubeului doar prin vis și cred că fiecare persoană și-l imaginează după plac. Toți visăm, ne bucurăm și mai ales ne amintim că fiecare dintre noi are nevoie de o pauză și ieșim măcar un pic din rutina zilnică. Asta ne face să visăm mai departe, să sperăm și să nu lăsăm amarul zilelor negre să ne doboare.

Pentru mine, capătul curcubeului înseamnă o altă dimensiune, care ne ajută pe noi, copiii, să evoluăm în frumos și realitate și pe adulți să nu uite că au fost și încă sunt copii. Micile bucurii contribuie mult la viața noastră, ca prima înghețată,

primul cuvânt, primul pas, prima siluetă văzută, primul dinte căzut..., acestea par lucruri mărunte, dar îți pot schimba viața.

Capătul curcubeului e frumosul viselor, începutul unei lumi mai evolute. Acolo unde sunt zâne magice și prietenoase, mărinimoase și zâmbitoare, unde iarba proaspătă și verde rămâne mereu așa, unde roua pură, lacrima naturii, pune punctual pe i în cest décor divin. Poae unii mă cred copilăroasă că eu tot cred în așa ceva. Dar maturitatea este o etapă grea a vieții. Atunci când ești copil, totul e ușor, frumos, perfect.

Când eram mai mică, în fiecare seară visam ceva. Uneori visam că eram zână și călătoream pe un unicorn, iar, la final, ajungeam la capătul curcubeului. La finalul fiecărui vis de atunci, ajungeam la capătul curcubeului. Mă puneam pe gânduri acest fapt, dar parcă ceva mă atrăgea la joacă.

Fiecare om are partea lui sensibilă, chiar dacă nu dorește să și-o arate. Eu mă bucur de copilărie cât mai pot. Dar chiar dacă o să devin adult, o să-mi amintesc mereu clipele calde și plăcute, petrecute alături de părinți. Și chiar dacă nu voi avea aripile le fel de puternice ca cele ale copilăriei, tot voi zbura din nou spre visele cu sfârșit la capătul curcubeului.

LA CAPĂTUL CURCUBEULUI

MENTIUNE - Răgălie Lorena
Școala Gimnazială Nr. 2, Caracal

Era o zi frumoasă de primăvară. Soarele privea entuziasmat feericul șirag de păsări ce-l înconjură. Un vânt molcom adia și răcorea întregul orașel.

La umbra unui tei, citeam o carte. Mirosul încântător îți crea o mare plăcere ce a citi lecturi, așa că am profitat de această zi. Văzduhul era inundat de lumină, iar râsetele copiilor îți luminau fața.

După terminarea lecturii, m-am îndreptat spre casă. Puzderii de lumini încântătoare se iscaseră de nicidecum. Era curcubeul. După câteva zile ploioase, curcubeul și-a făcut apariția. Fiind foarte entuziasmată, m-am îndreptat spre capătul curcubeului.

Acolo am fost întâmpinată de un spiriduș prietenos, ce mi-a dezvăluit secretul despre comoara curcubeului. Acea nu era alta decât culorile acestuia. Spiridușul mi-a povestit că el este paznicul culorilor, apoi s-a oferit să-mi arate minunatul tărâm ce se afla deasupra curcubeului.

Spiridușul m-a condus în cel mai frumos ținut. Peisajele din acel ținut erau fermecătoare. Frunzele copacilor parcă valsau pe crengile acestora, iar căldura

mângâietoare a soarelui dezmierda mugurașii. Acele peisaje se vor înfățișa cu siguranță în desenele mele.

Spiridușul mi-a oferit o mulțime de delicatese specifice zonei și mi-a arătat tainele tradiționale ce le păstrau pentru ocazii speciale. M-a condus la niște muzee de unde am cules doar lucruri interesante și mi-a făcut cunoștință cu toți prietenii săi. Am cumpărat nite suveniruri pentru a-mi aminti cu drag de acel loc, în care te simți ca chipul florii înviorate de picături de apă mici.

Atunci când ne-am întors, l-am invitat pe păzitorul culorilor la umbra aceluia tei. I-am oferit cartea pe care o terminasem de citit și i-am dezvăluit și eu secretul lecturii care te fascinează. Apoi l-am lăsat să se bucure în continuare de cartea primită.

Mai târziu, mi-a înapoiat cartea. Mi-a mulțumit pentru bunătatea mea, iar eu i-am prezentat orașul nostru. Încântat de locurile tainice pe care le văzuse, a făcut o mulțime de fotografii. Aștepta cu nerăbdare să le arate pozele prietenilor săi. I-am arătat ia românească, apoi i-am dat să guste din mâncarea noastră. Ne-am înțeles foarte bine.

L-am condus la capătul curcubeului și ne-am luat rămas bun. Cu siguranță nu voi uita ziua aceea.

M-am îndreptat spre casă. Abia așteptam să desenez peisajele văzute alături de noul meu prieten.

COORDONATORI:

DIRECTOR PROF. CONSTANTINESCU GABRIELA - LAURA

DIRECTOR ADJ. –PROF. VESPESCU CARMEN - ADRIANA

REDACTOR PRINCIPAL PROF.ÎNV. PRIMAR BARBU DIANA

REDACTORI:

PROF. ÎNV. PRIMAR BARBU DIANA – clasa pregătitoare A

PROF. ÎNV. PRIMAR. POPESCU LUMINIȚA – clasa a III-a C

PROF. ÎN. PRIMAR ANDREESCU DELIA – clasa I A

PROF. ÎNV. PRIMAR CÂCIU ELENA – clasa a III-a C

PROF. ÎN. PRIMAR DIACONESCU EMILIA – clasa a IV-a B